

egy népnek minden tagja e magaslatra emelkedjék, ez abszolút tökéletesedés lenne s a teljes, bármily ez irányu tökéletességet az emberi fogalma kizárja. De mint minden tekintetben, ugy ebben is elérhetünk egy bizonyos tökéletességi fokot, melyben az állatvédő-egyesületnek jelenleg emberi erőt meghaladó munkája a lehető legesekélyebbre redukálódik. E fokot csak önművelődés és kitartó munkásság által érhetjük el. Gondoljuk meg, hogy ebbeli fáradságunkat erkölcsi s anyagi gazdagodás követendi, s mindennemű siker fogja koronázni. Rontsuk le tehát a durvaság és tudatlanság emelte korlátokat, s törekedjünk boldogabb jövő elérésére: „Segíts magadon, Isten is megsegít!”

Munkára fel!



## A rab madár.

Aranyrácsos fényes kalitkába  
Búslakodik egy kicsiny madárka,  
Étel, ital van elébe rakva,  
Bánatosabb mégis napról-napra.

Kis gazdája jószívű leányka,  
Oly örömet a kedvébe járna,  
A mit szeret, része lehet benne,  
Már csak olyan szomorú ne lenne.

Kínálgatja, biztatja, beczézi,  
Ezüst tálját eperrel tetézi,  
Künn az erdőn mind ő maga szedte,  
A kis rabot oly nagyon szerette.

Mégis, mégis mindhiába várta,  
Csak nem vidul föl a kis madárka,  
Végre megkérdezi tőle szépen:  
Mért nincs soha vig dalos kedvében?

Szólt a madár erre: „Kedves gazdám,  
Köszönöm, hogy olyan jó vagy hozzám,  
Hogy sorsomat a szivedre vetted,  
Szeretettel gondomat viseltd.

„De lásd, azért bármennyi jót adtál,  
Mégis több az, mitől megfosztottál,  
Künn az erdőn van az én világom,  
Boldogságom csakis ott találok.”

A kis lányka szomoruan nézi,  
 Jó szívével a bánatot érzi,  
 Ne szenvedjen a kis rab miatta:  
 Szabadságát mindjárt visszaadta.

*Beatum Miksa.*

## TAGJAINK KÖRÉBŐL.

### Fülemile-berek Budapesten.

Keller Lajos, az állatvédő-egyesület alapító tagja, az I. kerületben a hüvös völgyben fekvő birtokán madárvédelmi czélból fülemile-tenyésztő berket fog az idén létesíteni. Ő ugyan azt tapasztalta, hogy a hüvös völgy és a két oldalt elterülő hegylejtő a fülemilék legkedvesebb tartózkodó helye, de azt nemcsak a hidegkúti svábok, hanem az ó-budai és újlaki éneklőmadár-szállítók is nagyon jól tudják, s ezért ezen esendes völgyben a madárfogók és pusztítók egész raja állította föl csapdáikat, lépvevesszőket és madárfogó készülékeiket.

A völgy félreeső helyét tekintve, — negyedórányira van a Lipótmezőtől, — még nagyon elhagyatott, ritkán vetődik oda budapesti ember, csak a Mária-Remetét látogatók sétálnak e gyönyörű, árnyas, két oldalt magas, sűrű, erdős hegyek által védett kies völgyön keresztül, melyben se a szeleket, se a nap hevét nem érezni, onnét nevezete „hüvös völgy“. Ezen völgy tehát az éneklők legkedvesebb tartózkodó és költési helye, oly sok van ott, hogy a hidegkúti svábnál már közmondássá vált, hogy ha más nincs, de éneklő-madarat biztosan hozhat be a vásárra.

A svábokkal, a budai madárfogókkal csak elbánt valahogy Keller Lajos tagtársunk, elszededegette a csapdákat, lépvevesszőket, este, reggel, délben a lesbe álló madárfogókat elriasztotta, de bajosabb volt már az urak és katonatisztekkel elbánni, kik különösen a vasárnapokat szentelik e sportra. Azt tapasztalta, hogy csökken a czíz, stiglicz, rigó, pinty, kendelicze, czinke, billekény, pirók, fűrj, sármány, de különösen a fülemilék száma.

Tudvalevő dolog, hogy a fülemilét igen könnyen lehet fogni, ha az ember kissé az ő sajátságát, életmódját ismeri és hangját lehet utánozni. Onnét magyarázható meg, hogy a pesti madárkereskedők minden tavaszkor a magyar és éneklő fülemiléket kínálják a külföldi lapoknak tucatszámban való kiküldésére és eladására.

Hogy e legnemesebb éneklőnk innét végképen ki ne pusztuljon, elhatározta magát Keller Lajos földbirtokos úr, saját birtokán, — mely a szó legszorosabb értelmében